

Довідка
про погодження проєкту рішення «Про перейменування
вулиці Менделєєва місті Коростені без зміни нумерації будівель »

Проект рішення розроблено: юридичний відділ виконавчого комітету Коростенської міської ради

Виконавець: Камінська Тетяна Анатоліївна, начальник юридичного відділу виконавчого комітету Коростенської міської ради, кабінет №47 вулиця Грушевського, 22, місто Коростень, тел. 9-61-35.

Доповідає на сесії: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Доповідає на засіданнях постійних комісій: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Запросити:

Розсилка: юридичний відділ виконавчого комітету, Заступник міського голови (Корнійчук В.О.), керуючий справами виконкому (Охрімчук А.В.), відділ архітектури, містобудування та земельних ресурсів.

ПОГОДЖЕНО із зауваженнями:

Пояснювальна записка
до проєкту рішення Коростенської міської ради
«Про перейменування вулиці Менделєєва місті Коростені без зміни
нумерації будівель» (шістнадцята сесія VIII скликання)
від 04.08.2022р.

Заслухавши інформацію робочої групи з підготовки перейменування вулиць та провулків у Коростенській міській територіальній громаді, взявши до уваги Протокол №5 від 25.07.2022р., відповідно до Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки», Закону України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», ст.ст. 1, 7, 8, 9 Закону України «Про географічні назви», Постанови Кабінету Міністрів України від 24.10.2012 року №989 «Про затвердження Порядку проведення громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності, які за ними закріплені, об'єктам права власності, які належать фізичним особам, імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», враховуючи рекомендації постійної комісії з питань законності, правопорядку, прав людини, розвитку громади, депутатської діяльності та етики вулицю Менделєєва в м. Коростені вирішено перейменувати на вулицю Олега Ольжича без зміни нумерації будівель.

Матеріальні чи інші витрати міського бюджету, щодо прийняття даного рішення складають виготовлення табличок на будинки по вулицям та провулкам.

Олég О́льжич (справжнє ім'я **Олег Олександрович Кандиба**), 08(21).07.1907, Житомир -10.06.1944, концентраційний табір Заксенгаузен), український поет, політичний діяч, археолог. Очолював культурно-освітню референтуру Проводу Українських Націоналістів (ПУН) (1937) і Революційний Трибунал Організації Українських Націоналістів (ОУН) (1939—1941). Заступник Голови ПУН полк. Андрія Мельника, та Голова ПУН на українських землях (з 05.1942), Голова ПУН ОУН (01.1944 — †10.06.1944). Борець за незалежність України у ХХ столітті. У 1919—1923 роках здобував середню освіту в трудовій школі, мешкаючи в Пущі-Водиці поблизу Києва, але закінчити середнє навчання довелося лише в Празі. Наприкінці 1922 року він разом із матір'ю виїхав з України у Берлін, 1923 року родина Кандиби переїхала до Праги. Олег Кандиба поступив на платні річні матуральні курси Українського Громадського Комітету в Празі, які закінчив 11 грудня 1924 з відзнакою. Це надавало йому можливість записатись вільним слухачем на безкоштовній основі у будь-який вищий навчальний заклад. Олег записався слухачем на літературно-історичний відділ Українського високого педагогічного інституту імені Драгоманова у Празі. Однак документи, що підтвердили б його навчання, не збереглися. Одночасно юнак записався на лекції в Український вільний університет. Документи студента Кандиби не збереглися. Тоді ж записався вільним слухачем філософського факультету Карлового університету в Празі. Влітку 1926 року, склавши

додаткові іспити з латині, став звичайним студентом університету. Роки навчання — 1924—1929. Бувши студентом, отримав (1928) грант від Наукового Товариства імені Шевченка у Львові на експедицію в Більче Золоту. У 1925-1944 рр. вів наукову археологічну діяльність. Із молодих літ Олег Кандиба став учасником українського націоналістичного руху. З 1929 року — член Організації Українських Націоналістів. Виконував ряд відповідальних завдань Проводу Українських Націоналістів ОУН, особисто Євгена Коновальця. У 1937 році очолив культурно-освітню референтуру Проводу Українських Націоналістів. Наприкінці 1930-х років редагував часопис «Самостійна думка», перетворивши його на орган ПУН. У 1938—1939 роках брав активну участь у діяльності короткочасного державного утворення — Карпатської України — в її збройній боротьбі проти угорських окупантів. Його заарештували солдати угорської армії і він провів три дні у Тячівській в'язниці. Після листа угорських вчених на захист вченого уряд Угорщини розпорядився випустити Олега Кандибу та Уласа Самчука. Протягом 1939—1941 років очолював Револьюційний Трибунал ОУН, член Проводу Українських Націоналістів. Після розколу ОУН залишився у лавах організації, на чолі якої стояв Голова ПУН полк. Андрій Мельник. На початку радянсько-німецької війни 1941—1945 років переїхав до Києва разом з Буковинським куренем, взяв участь у формуванні місцевої адміністрації та поліції. У 1941—1942 роках О. Кандиба жив у Києві, налагоджував підпільну мережу ОУН в Україні. В жовтні 1941 року О. Кандиба став одним з організаторів політично-громадського центру — Української Національної Ради у Києві. З початком гітлерівських репресій проти українських націоналістів Кандиба переїхав до Львова. Підтримував контакти з А.Мельником після того як Андрій Мельник був заарештований разом з дружиною за наказом голови гестапо Генріха Мюллера та примусово відправлений до Берліну, У травні 1942 року Почаївська конференція ОУН обрала Олега Кандибу заступником голови ПУН та головою Проводу на українських землях. У січні 1944 року, після того, як німці повністю ізолювали Голову ПУН Андрія Мельника, та відправили його до концтабору Заксенгаузен, Олег Ольжич перебрав посаду Голови ПУН ОУН. 25 травня 1944 року його заарештувало гестапо у Львові. Кандибу ув'язнили у «бараці» Целленбау — окремому блоці для особливо важливих в'язнів на території концентраційного табору Заксенгаузен. Загинув під час чергового допиту в ніч проти 10 червня 1944 року, закатований гестапо. Про Олега Ольжича зняли повнометражний двосерійний художньо-документальний фільм-трилогію за сценарієм Леоніда Череватенка, режисер Аркадій Микульський «Я камінь з Божої пращі...», що об'єднує стрічки: «Ольжич» (1996 рік), «Доба жорстока, як вовчиця», «Незнаний воїн» (2000 рік). Фільму присудили Національну Шевченківську премію 2002 року. 1994 року відкрили наукову бібліотеку імені Ольжича у м. Києві. 1994 року встановлено меморіальну дошку Олегові Ольжичу на будинку № 15 на вул. Льва Толстого, де він жив у Києві. 2007 року Обласній універсальній науковій бібліотеці в м. Житомирі присвоїли ім'я Олега Ольжича. На честь Олега Ольжича назвали вулиці у Житомирі, Дрогобичі, Золочеві, Львові, Заліщиках, Чернівцях, Кропивницькому, Сумах, Миколаєві, Старому Самборі, Новому Бузі та Києві. 2007 року НБУ викарбував та ввів до обігу пам'ятну монету на честь Олега

Ольжича номіналом 2 гривні. У 2013 році відновили анотаційну таблицю на вулиці Ольжича в Житомирі. Почесний громадянин міста Житомир. 27 жовтня 2017 року в Житомирі на розі вулиць Перемоги та Ольжича відкрили пам'ятник Олегові Ольжичу. 21 липня 2017 року на державному рівні в Україні відзначалась пам'ятна дата — 110 років з дня народження Олега Ольжича (1907—1944), письменника, науковця, політичного діяча.

При обговоренні на засіданні робочої групи пропозицію перейменування вулиці Менделєєва в м. Коростені на вулицю Олега Ольжича підтримали 12 членів робочої групи із 12 присутніх.

Начальник юридичного відділу

Т.Камінська